

Verhalen uit vreemde oorden

samengesteld door Finn Audenaert

COLOFON

Individuele verhalen © 2026 de genoemde auteurs

Coverillustratie, individuele illustraties, coverdesign en boeklayout ©
2026 Rik de Lavaletta

Samenstelling en redactie: Finn Audenaert

ISBN 9789403897059

NUR 334

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk

EERDER VERSCHENEN

De boodschap

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2026)

Tuin der raadselen

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2026)

De wimpel

(anthologie, uitgave in eigen beheer, 2026)

Ivan van Ivan

(anthologie, uitgave in eigen beheer, 2026)

Finn Audenaert - Knipsels uit de Kosmoheraut

(verhalenbundel, uitg. De Kremkoll, 2025)

Marius Vahlkamp - Geluk, dé handleiding

(episodische roman, uitg. Poespa Producties, 2025)

Onwereldse sprookjes

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

De belofte

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

9000 levens, eerste editie

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

Alice. Nieuwe avonturen in Wonderland
(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024)

Boe!
(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024 – uitverkocht)

Bang voor spoken?
(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024)

Niet van deze wereld
(anthologie, uitg. EdgeZero, 2024)

Voor Tineke, die graag reist.

INHOUD

EERDER VERSCHENEN	3
VOORWOORD - EEN VERSLAG VAN UW JOURNALIST TER PLAATSE.....	9
RUBEN DE BAERDEMAEKER - IK BEN EEN GOD.....	11
FINN AUDENAERT - ONTMOETING	13
JOHAN KLEIN HANEVELD - POLIEPEN	15
JOHAN KLEIN HANEVELD - PIONIER VAN DE AQUARIUMHOBBY (TOELICHTING BIJ 'POLIEPEN').....	21
FINN AUDENAERT - VERKEERD GEGOKT	23
CHARLES VAN WETTUM - HET BESTE RUIMTEPAK EVER.....	25
FINN AUDENAERT - DISCIPLINE	29
FRANK ROGER - ONGEDAAN.....	31
FINN AUDENAERT - GRONDIGHEID	33
RIK DE LAVALETTA - DE OPSTAND	35
FINN AUDENAERT - LUX	39
PETER DE BACKER - BLAUW.....	41
FINN AUDENAERT - MOTTENJAGER.....	49
LUC VOS - IK KOM.....	51
FINN AUDENAERT - PRIJSDUIF	55
EDWARD VAN EGMOND - HET EXAMEN	57
FINN AUDENAERT - RUITENWASSER.....	59
LAURA SCHEEPERS - BRIDGET	61
FINN AUDENAERT - ZOTSKAP.....	73
MAARTEN LUIKHOVEN - GASTHEER.....	75
FINN AUDENAERT - BOTERTHEE.....	77
RUBEN DE BAERDEMAEKER - ER ZIJ LICHT.....	79
FINN AUDENAERT - PRETTY PRIVILEGE.....	81
EVELINE VAN DIENST - MAGISCHE SNEEUWBOLLEN	83
FINN AUDENAERT - MILENA BIJ HET SLAPENGAAN	87

MIKE JANSEN – FUGRAINE.....	89
MARIUS VAHLKAMP – COMBINAISON	91
FINN AUDENAERT – VERLOREN VOORWERPEN.....	97
PETER DE BACKER – MIJN PASPOORT LAG OP DE ZEEBODEM.....	99
FINN AUDENAERT – GEKIST.....	105
RIK DE LAVALETTA – HET PARFUM	107
FINN AUDENAERT – IGLO.....	111
RUBEN DE BAERDEMAEKER – DE NACHTRAAF.....	113
FINN AUDENAERT – WERELDVREDE.....	115
MARIUS VAHLKAMP – BESCHRIJF ME.....	117
PATRICK VAN DE WIELE – LIEFDE KENT SLECHTS ÉÉN GEZICHT	121
FINN AUDENAERT – DE VELE GENEUGTEN VAN RIJKDOM OFWEL DE EDELE SPORT VAN HET GELDGEWIN	127
MARIUS VAHLKAMP – OHM.....	145
FRANK BECKERS – DENKEN	149
FINN AUDENAERT – DE MAN DIE BESPREKINGEN BESPRAK.....	151
HERVÉ SUYS – MASKER.....	165
MARIUS VAHLKAMP – EIGEN WAARDE	167
ELKE EVERAERT – DALMATIËR.....	169
MARIUS VAHLKAMP – WASJE DRAAIEN	171
FRANK BECKERS – ABSURDE HAIKU'S.....	177
FINN AUDENAERT – U KOMT TOCH OOK NAAR DE ALGEMENE LEDENVERGADERING VAN DE VBN?	179
PATRICK VAN DE WIELE – MIJN DROOMWENS	185
FINN AUDENAERT – POEL DER DRIFTEN	189
MARIUS VAHLKAMP – ZWALUW	191
DANKWOORD.....	193

VOORWOORD - EEN VERSLAG VAN UW JOURNALIST TER PLAATSE

Toen ik in 2022 opnieuw ging schrijven, voelde ik de nood om mijn verhalen met de wereld te delen. Ik besloot een blog te beginnen, Verhalen uit vreemde oorden. Ik citeer uit de tekst op de introductiepagina: 'Uw journalist ter plaatse brengt verslag uit van allerhande gebeurtenissen uit vreemde oorden.' Noem het hubris, want de eerste schrijfsels waren niet bepaald knallers. Na veel schaven en schrappen merkte ik gelukkig wat beterschap.

Naarmate de verhalen écht publicatiewaardig werden en in tijdschriften (online en op papier), anthologieën en jaarboeken belandden, kreeg ik het steeds drukker, ook door mijn werk als redacteur voor verschillende uitgeverijen en magazines.

Na zowat twee jaar ontbrak helaas de tijd om nieuw materiaal voor mijn blog te schrijven. Daarom stelde ik mijn blog open voor andere auteurs, als een bijkomend publicatieplatform naast het online SF/F/H-magazine Out of This World, waarvoor ik de verhalenselectie verzorgde. De bedoeling was om iets breder te gaan en niet alleen verbeeldingsliteratuur te publiceren. Daar slaagde ik met de hulp van veel schrijvers aardig in.

Naast tijd ontbrak het mij zowat een jaar later ook aan ... geld. Jaja, een heus drama – lees dat maar met een knipoog. Ik nam na veel wiken en wegen de beslissing om het betalend abonnement op de blog niet te vernieuwen. Dat was met spijt in het hart; Verhalen uit vreemde oorden was toch een beetje het (tweede) begin van mijn – ahum – schrijverschap. Ook vond ik het jammer voor de auteurs die een bijdrage aan de blog hadden geleverd.

Daarom is er nu deze anthologie. Ik selecteerde de beste verhalen, UKV's en gedichten die op de blog verschenen. En die deel ik graag met jou. Ik wens je veel leesplezier toe!

Finn

RUBEN DE BAERDEMAEKER - IK BEN EEN GOD

Kom, vrienden van de middelmaat,
en dans voor me.

Je bestaat enkel bij mijn gratie,
dus trek je glitterpakje aan en schilder je gezicht,
geef kleur aan mijn verveling.

Ik ben de poppenspeler
jij slechts de marionet.
De verbeelding is aan mij, de almacht,
en ik trek aan het touwtje
om je nek.

Dans en glimlach, blijf beleefd
En als ik je weer beu ben, keer dan terug
als missionaris
als zondebok
en kus het aarsgat van het status quo
voor het vredig slapengaan.

Ik beheers de kosmos, jouw bloed behoort mij toe
maar het is al na tien uur
en morgen werkendag
en ik breng de kinderen naar school.
Ook de grootste goden rusten
Slapen doen ze nooit.

FINN AUDENAERT – ONTMOETING

Marius haalt een boek met rode rug uit het rek als hij licht op de schouder wordt getikt. Hij draait zich om en kijkt recht in de bruine ogen van de beeldschone winkelier.

‘Dat is ons verhaal,’ fluistert ze. ‘Ik heb het begin geschreven, over onze ontmoeting.’

Marius weet precies hoe de vertelling verdergaat.

JOHAN KLEIN HANEVELD – POLIEPEN

Het eerste dat mevrouw deed toen ze terugkwam uit Londen, na het afgeven van haar hoed en parasol en het instrueren van de butler om haar bagage op te halen, was het inspecteren van haar glazen bokaal. Ik had haar gevolgd naar de tafel bij het raam in de woonkamer en was schuin achter haar blijven staan, mijn handen voor mijn buik op elkaar gedrukt om niet te laten zien dat ze trilden. Zo nerveus was ik, dat ik zelfs vergat adem te halen. Ik kon niet anders doen dan kijken hoe de blonde krullen op het achterhoofd van mevrouw heen en weer bewogen terwijl ze haar neus langs de schaal bewoog, de in bewerkt koper gevatte loep al klaar in haar rechterhand. Ik hoorde haar eerst een geluid maken dat verbazing uitdrukte en toen mompelde ze iets in zichzelf dat ik niet kon verstaan. Ik slikte. *Zou het haar opvallen? Zou ze zien wat ik had moeten doen? Zou het haar goedkeuring kunnen wegdragen?*

Mevrouw richtte zich op. Haar rokken ruisten terwijl ze zich naar mij omkeerde. Ze was onmiskenbaar een schoonheid, slank van bouw, haar vormen door haar jurk geaccentueerd, met een fijnbesneden gezicht, een rechte neus en grote blauwe ogen. Haar huid was roomwit – de rokerige atmosfeer van de grote stad leende zich er niet toe veel tijd buiten door te brengen – maar ik vond dat zo'n bleke teint haar goed stond. Ik kon haar uitdrukking niet goed lezen. Ze had haar wenkbrauwen gefronst, maar leek eerder nadenkend dan gefrustreerd. Ze leek de oplossing te zoeken voor een plotseling opgedoken mysterie. Haar blik richtte zich op mij en werd direct scherp, alsof ze bij me naar binnen wilde kijken.

'Wat is er gebeurd?' wilde ze weten, haar stem ernstig. 'Wat heb je gedaan met mijn poliepen?'

Bedremmeld keek ik omlaag naar mijn voeten.

‘Mevrouw, ik heb precies gedaan wat u me hebt verteld.’

Twee keer per dag was ik naar het strand gegaan om nieuw water te halen. De vragende blikken van mensen als ik met een klotsende emmer terug naar huis liep, had ik genegeerd. De meesten wisten toch wel van de bijzondere interesse van mevrouw Thynne. Ze had eerst fossielen bestudeerd van zeewezens, hun afdrukken nagelaten in grijze of zandkleurige keien. Bij een bezoek aan Torquay was ze echter gefascineerd geraakt door hun levende verwanten, de madreporen, die onder water op de rotsen groeiden, en had ze meegenomen om thuis te kunnen bestuderen. Daarvoor had ze de planten – ik kon nog steeds niet geloven dat het werkelijk dieren waren zoals mevrouw beweerde – ondergebracht in glazen schalen met water. Bij die schalen bracht ze vervolgens een groot deel van haar tijd door, terwijl ze geduldig aantekeningen maakte van elke verandering die ze waarnam.

Bij haar vertrek naar Londen had mevrouw destijds de poliepen meegenomen in een stenen pot. Daar had ze natuurlijk geen nieuw zeewater tot haar beschikking. Dus had ze haar jongste bediende Marietta de opdracht gegeven het water om de dag een tijd lang van het ene vat in het andere te gieten, vlak voor het open raam. Zo zou het weer vers worden. Het meisje had zich met overgave op haar nieuwe taak gestort. Ze vond het zelfs leuk. In elk geval hoorden wij haar op zulke momenten vaak lachen. Behalve de keer dat ze het water uit haar handen had laten slippen en het tapijt op de vloer doorweekt was geraakt. Mevrouw had haar schouders opgehaald. Ze was helemaal door de madreporen in beslag genomen. Ze poetste zelfs de binnenkant van het glas schoon als het groen was geworden, en voerde ze met kleingesneden stukjes garnaal.

Meneer Thynne leek het allemaal wel prima te vinden. Hij had het druk genoeg met zijn werk voor de abdij, maar hij glimlachte minzaam

elke keer als mevrouw hem over de observaties van die dag vertelde. Ook liet hij zich steeds gewillig naar de bokaal meevoeren om te zien hoe ver de poliepen nu weer waren gegroeid. De kinderen waren aanvankelijk ook geïnteresseerd, maar het ging de jongens al snel vervelen en de meisjes vonden het vooral leuk om Marietta te helpen het water van kan naar kan over te gieten. Ik moet zeggen dat ik de schaal met de poliepen alleen helemaal aan het begin een keer goed bekeken had, toen mevrouw hem op de vaste plek had gezet, in het licht, maar niet in de volle zon, en had me verbaasd over de in kringen geordende gele en oranje tentakels, die in het water wapperden, ook al stond er in de schaal geen stroming. Mevrouw had de poliepen op stenen vastgebonden en daarvan stegen steevast kleine luchtbelletjes op. Ik had geen tijd om de planten vaker te bewonderen. Er moest immers ook nog worden gewerkt en alle activiteiten van mevrouw lieten een spoor van rommel en vuil achter in huis. Hoe vaak zat de zoom van haar rok niet onder de modder, of waren haar mouwen bevlekt met stukjes wier en opgedroogd zout? Ze leek er zelf dan wel geen oog voor te hebben, maar het was onze taak te zorgen dat ze daarbuiten goed voor de dag kon komen.

Het kwam dus als een verrassing toen ze mij afgelopen maart de zorg voor de bokaal toevertrouwde. Het gezin verbleef ondertussen een groot deel van het jaar in Tenby aan de kust. Drie maanden zou mevrouw in Londen blijven. En ze drukte me op het hart dat ik mijn best moest doen haar verzameling in leven te houden. Dat probeerde ik natuurlijk ook. Tot het opeens helemaal fout ging.

‘Kijk hier.’

Mevrouw Thynne wenkte me dichterbij en ik schuifelde naar voren. Ik volgde haar vinger en keek van boven in de schaal. Het oppervlak was vlak als een spiegel en ik zag niet alleen mezelf en mevrouw maar ook ondersteboven het raam en de lucht. Daaronder de met stenen en zand bedekte bodem. Er waren korte groene draadjes en donker

zeewier, dat aan de brokken was vastgebonden. Daartussen groeiden de madreporen, openstaand als prachtige bloemen en net zo kleurrijk. Een paar van de poliepen waren omgeven door een kring van steentjes, stevig tegen ze aangedrukt.

‘Toen ik naar Londen ging, stonden ze nog vrij,’ zei mevrouw vlak naast mijn oor. ‘Volgens mij heb jij ze zo ingebouwd.’

Ik slikte. Ik keek opzij, in haar blauwe ogen, hopen op medeleven en begrip.

‘Ik moest wel, mevrouw. De planten begonnen uit elkaar te vallen. Er kwamen gaten in de rand, alsof er een beest een hap uit had genomen. Uiteindelijk zaten de stukken nog maar met dunne draden aan elkaar vast. Ik wist niet wat ik moest doen.’

‘Dus bouwde je ze vast met stenen zodat ze niet uit elkaar konden drijven.’

‘Ja, mevrouw.’

Die laatste woorden van haar hadden niet geërgerd geklonken, eerder verwonderd. Nu boog ze zich opnieuw over de bokaal, zo dicht dat haar pijpenkrullen bijna het oppervlak raakten.

‘Fascinerend,’ mompelde ze en ze wees opnieuw naar de madreporen. ‘Het is je echter niet gelukt ze tegen te houden.’

Ik bracht mijn gezicht tot vlak boven het water en kneep mijn ogen tot spleetjes. In de eerste kring van steentjes stonden nu twee poliepen. In de tweede, wat verder naar achteren, groeiden er drie. En ik wist zeker dat het toen ik de kiezels er tegenaan had gedrukt op allebei die plekken maar één was geweest.

‘Ik weet niet wat er is gebeurd,’ fluisterde ik. ‘Ik dacht dat ze op het punt stonden te sterven.’

Op de lippen van mevrouw verscheen het begin van een glimlach.

‘De madreporen waren niet aan het doodgaan. Ze waren zich juist aan het vermenigvuldigen. Een enkele poliep splitst zich in wel vier nieuwe madreporen. Maar kennelijk doen ze dat alleen als ze genoeg

ruimte hebben. Waar jij ze hebt tegengehouden, konden ze zich slechts delen tot drie of zelfs twee poliepen. Die zal ik de imperfecte poliepen noemen. Ik schrijf de komende dagen op hoe ze zich gedragen vergeleken met de volmaakte. Wie weet wat de gevolgen zijn van zo'n foutieve deling?

Ik richtte me op en trok mijn zwarte rok recht. Ik haalde diep adem. 'Betekent het dat u niet boos meer op me bent?'

Maar mevrouw Thynne hoorde me niet meer. Ze had zich omgedraaid en liep met grote passen weg om haar schrijfspullen te halen.

Ik riep haar snel na voor ze uit het zicht verdween: 'Ik ga zo wel weer water halen!'

